

Ședința publică de la 31 octombrie 2008

Completul compus din:

Președinte – (...) I (...)

Judecător – (...) E.

Judecător – (...) (...)

Grefier – (...) (...)

M i n i s t e r u l P u b l i c reprezentat prin procuror E. F.

Pe rol judecarea recursului penal având ca obiect „ucidere din culpă” (art. 178 Cod penal) formulat de inculpatul J. E. și de către partea civilă S. D. împotriva deciziei penale nr. 258 din 09.06.2008 pronunțată de T r i b u n a l u l l a ș i.
La apelul nominal lipsă părțile.

Dezbaterile asupra recursului penal de față au avut loc în ședința publică din data de 30.10.2008, susținerile și concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, care face parte integrantă din prezenta, când, din lipsă de timp pentru deliberare s-a amânat pronunțarea pentru azi, când,

Curtea,

Asupra recursurilor penale de față;

Prin sentința penală nr.638 din 29.10.2007 a J u d e c ă t o r i e i P a ș c a n i s-au dispus următoarele:

Condamnă inculpatul J. E., fiul lui B. și O., născut la 17.08.1984, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută de art.178 al.1,2 Cod penal.

În U..art.81 Cod penal, suspendă condiționat executarea pedepsei și stabilește un termen de încercare de 5 ani. Atenționează inculpatul asupra dispozițiilor art. 83, 84, 85 Cod penal.

Admite în parte acțiunea civilă formulată de moștenitorii S. D., S. M. N. și S. E. N. și, în consecință:

- obligă asiguratorul BCR Asigurări SA, Sucursala B la plata despăgubirilor morale către S. D. până la concurența primei de asigurare totale în sumă de 4.422 lei și inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente SC T. SA B, la plata sumei de 15.578 lei, cu același titlu, către S. D.;

- obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata către moștenitorii S. M. N. și S. E. N. a sumelor de câte 10.000 lei reprezentând despăgubiri morale;

- obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata către moștenitorii minori S. M. N. (născut la 27.03.2004) și S. E. N. (născut la 9.07.2001) a unor pensii de întreținere în cuantum de câte 101 lei, începând cu data apariției stării de nevoie (17.12.2005) și până la majoratul acestora.

Respinge cererea moștenitorilor privind acordarea celorlalte pretenții civile.

În temeiul art.193 Cod procedură penală, obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata cheltuielilor judiciare către S. D. în sumă de 250 lei reprezentând onorariu apărător.

În temeiul art.191 al.1, 3 Cod procedură penală, obligă inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata cheltuielilor judiciare către stat în sumă de 650 lei.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

Inculpatul J. E. este angajat al SC T. 2000 SA iar la data de 17.12.2005 conducea autoutilitara marca Volkswagen D., cu număr de înmatriculare (...) pe drumul european 583, pe relația I - Tg. G.. În jurul orelor 17,30, inculpatul a ajuns în dreptul localității E. unde a observat cu întârziere un pieton ce se angajase în traversare pe marcajul pietonal. Neputând frâna la timp, viteza de deplasare fiind, potrivit raportului de expertiza criminalistica, de aproximativ 92 Km./h., autoutilitara condusă de către inculpat a lovit pietonul S. E., în urma impactului cu autoturismul acesta a fost proiectat pe carosabil, suferind astfel leziuni grave în urma cărora a intervenit decesul.

Din declarațiile martorilor U. O., I. E. și J. B. rezultă că aceștia se aflau inițial într-un bar cu victima, aceasta părăsind la un moment dat barul, cu intenția de a pleca acasă. Astfel, martorul J. B. susține că a văzut cum victima a traversat strada pe la trecerea de pietoni, pe marcaj, din partea T. a sensului de mers I - Tg. G., iar când a ajuns pe celălalt sens a fost lovită din plin de când o autoutilitară cu număr de B. Victima a fost proiectată la capătul podețului din apropiere.

Și martorii U. O. și I. E. susțin că accidentul a avut loc la trecerea de pietoni din dreptul barului, victima fiind căzută jos, lângă un podeț.

Din procesul verbal de cercetare la fața locului, instanța reține că, la măsurătorile efectuate victima nu se mai afla la locul respectiv, ea fiind transportată cu o ambulanță spre spital și decedând pe drum. Rezultă însă că în apropierea trecerii de pietoni despre care fac vorbire martorii sus-menționați au fost identificate urme de frânare, urme de lichid organic brun roșcat precum și bunuri ale victimei.

Conform raportului de expertiză criminalistică, în jurul orelor 17,30, conducând autoutilitara, inculpatul a ajuns în dreptul Primăriei din localitatea E. unde a observat un pieton care s-a angajat în traversare de la stânga spre dreapta. Conform propriilor declarații, inculpatul a acționat sistemul de frânare în momentul impactului ce a urmat, victima fiind lovită și proiectată pe carosabil. Se reține că în momentul producerii accidentului carosabilul era uscat și vizibilitatea bună, specifică orei și anotimpului.

Analizându-se dispunerea mijloacelor materiale de probă și datelor din procesul verbal de cercetare la fața locului, precum și avariile autoutilitarei s-a concluzionat că impactul s-a produs pe mijlocul marcajului pietonal de pe E. a doua a sensului de mers I - Tg. G., la circa 1,8 m. față de axul drumului.

Prin același raport se reține că viteza de circulație a autoutilitarei, în momentul premergător accidentului a fost de 92 km./h., arătându-se că accidentul putea fi evitat dacă conducătorul auto ar fi circulat cu o viteză de cel mult 68 km/h, cu atât mai mult ar fi putut evita accidentul dacă ar fi circulat conform dispozițiilor legale.

De asemenea, se mai reține că la angajarea în traversare a victimei, autoutilitara se afla la o distanță de 7-6 m. față de limita marcajului pietonal, victima apreciind corect că autoutilitare se află la o distanță suficient de mare care să-i permită efectuarea traversării.

Potrivit raportului de constatare medico-legală, moartea numitului S. E. a fost violentă, datorată comei cerebrale traumatice, consecința a contuziei cerebrale și a hemoragiei produsă ca urmare a politraumatismului cranio-cerebral, abdominal și al bazinului. Potrivit aceluiași raport, în momentul decesului alcoolemia victimei era de 1,50 g ‰.

În ceea ce privește apărările formulate în cauză de către inculpat, instanța reține că în cursul urmăririi penale, acesta a declarat că a observat la aproximativ un metru în fața sa, un pieton care se angaja în traversarea străzii, pe marcajul pietonal existent, el conducând cu aproximativ 90 km/h, și deși a frânat brusc nu a mai putut evita impactul cu victima. Prin aceeași declarație inculpatul recunoaște săvârșirea infracțiunii arătând că a luat cunoștință de raportul de expertiză efectuat în cauză, fiind de acord cu concluziile acestuia.

În aceste condiții apare ca fiind contradictorie poziția ulterioară a inculpatului, care în cursul

cercetării judecătorești susține că circula cu o viteză de aproximativ 50 km./h., nu este de acord cu precizările din raportul de expertiză, declarațiile sale ulterioare necorespunzând realității, iar impactul cu victima având loc după aproximativ 10-20 de metri după marcajul pietonal. Mai susține că a redus viteza, fiind orbit de luminile unei mașini de pe contrasens, dar în același timp a putut vedea că trecerea de pietoni era liberă atunci când el a trecut.

Pentru susținerea apărării sale în acest sens, inculpatul a depus la dosar un raport de expertiză tehnică-auto extrajudiciar , în condițiile în care această probă îi fusese respinsă inițial de instanța, ca fiind inutilă, la dosarul cauzei existând deja efectuat un raport de expertiză, m necontestat după întocmirea sa de către inculpat.

De asemenea, inculpatul s-a folosit în apărarea sa de depozițiile numiților E. B. și T. E.-G., colegi de serviciu, aceștia susținând în declarațiile lor că se aflau într-o altă autoutilitară, în spatele celei conduse de inculpat, iar impactul dintre aceasta din urmă și victimă având loc la o distanță între 15-30 metri de trecerea de pietoni.

Instanța apreciază că declarațiile acestor martori sunt lipsite de credibilitate, ele contrazicând celelalte probe anterior reținute - declarațiile martorilor din lucrări, procesul verbal de cercetare la fața locului și raportul de expertiză întocmit în cursul urmăririi penale, în aceste condiții apărând ca îndoielnică chiar și prezența celor doi martori la locul respectiv. De altfel, apare puțin plauzibil ca inculpatul să nu se fi folosit de declarațiile celor doi martori în apărarea sa încă din cursul urmăririi penale.

În aceste condiții urmează a înlătura atât declarațiile martorilor E. B. și T. E. G. cât și raportul de expertiză tehnică - auto extrajudiciară depus, ca nefiind verosimile.

De asemenea, instanța apreciază ca lipsită de relevanță apărarea inculpatului privind încărcătura autoutilitare pe care o conducea, și în aceste condiții limita de viteză în localitate rămânând aceeași (50 km/h), dispozițiile legale nederogând în acest sens.

Coroborând probele reținute, instanța constată dovedită vinovăția inculpatului care prin fapta sa culpabilă, a provocat decesul victimei S. E., reținând în sarcina inculpatului încălcarea de către acesta a dispozițiilor legale prevăzute de art. 49 al. 1 din OUG 195/2002 și art. 155 al. 1 din Regulamentul pentru aplicarea OUG 195/2002 privind limita legală de viteză de 50 km./h. în

localitate precum și nerespectarea obligației de a acorda prioritate pietonilor angajați în traversarea drumului public pe trecerea de pietoni așa cum prevede art. 180 pct. 7 din Regulamentul pentru aplicarea OUG 195/2002.

Față de acestea, urmează a-l condamna pe inculpat la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare privind săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 178 al. 1, 2 Cod penal .

La individualizare cuantumului pedepsei, instanța reține lipsa antecedentelor penale ale inculpatului, precum și împrejurarea că acesta a dat dovadă de un comportament corespunzător în societate și la locul de muncă așa cum rezultă din caracterizările depuse la dosar.

Pentru aceleași considerente, instanța apreciază că scopul pedepsei poate fi îndeplinit și fără executarea efectivă a acesteia și în temeiul dispozițiilor art. 81 Cod penal urmează a suspenda condiționat executarea pedepsei stabilind un termen de încercare de 5 ani. Se va atenționa inculpatul asupra dispozițiilor art. 83, 85 Cod penal.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, instanța reține că soția victimei, S. D., a primit în cursul cercetărilor suma de 1.000 lei de la partea responsabilă civilmente, SC T. SA B, cu titlu de despăgubiri materiale. De asemenea, la dosar se află o chitanță privind cheltuieli de înmormântare în sumă de 100 lei.

În ceea ce privește martorii audiați I. E. și J. B.-T., prin declarațiile lor, aceștia nu fac dovada cheltuielilor de înmormântarea suportate de soția victimei, moștenitoarea S. D.. Cum în cauză nu s-a produs nici altfel de dovezi în acest sens, urmează a respinge cererea moștenitoare privind acordare cheltuielilor de înmormântare, rămânând ca cele dovedite confirm chitanței să fie acoperite prin suma primită ca despăgubire materială de la partea responsabilă civilmente.

În cauză, instanța reține că victima era singura întreținătoare a familie sale, în condițiile în care soția sa, S. D. nu realiza venituri. Prin urmare, în temeiul art. 1000 al. 3 Cod civil, inculpatului aflat în culpă în solidar cu partea responsabilă civilmente, îi va reveni obligația de întreținere a celor doi copii minori ai victimei, S. M. - N. (născut 27.03.2004) și S. E.-N. (născut 29.07.2001). Având în vedere veniturile realizate de inculpat, așa cum rezultă din adeverința depusă în acest sens la dosar, dar și nevoile celor doi minori întreținuți, urmează a obliga cei doi întreținători în

solidar la plata unor pensii de întreținere în cuantum de câte 101 lei începând cu data apariției stării de nevoie – 17.12.2005, data accidentului, dată de la care tatăl-victimă nu a mai putut presta întreținere și până la majoratul celor doi minori.

Având în vedere că la data accidentului rutier petrecut, autoutilitara condusă de inculpat se afla asigurată la BCR Asigurării SA – Sucursala B (contract valabil până la data de 31.12.2005), prima de asigurare totală fiind, conform datelor furnizate de asigurător, în valoare de 4.422 lei, urmează a obliga asigurătorul la plata despăgubirilor morale către moștenitoarea S. D. până la concurența sumei reprezentând prima de asigurare totală și pe inculpat în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 15.578 lei, cu același titlu și, de asemenea, către S. D..

De asemenea, urmează a obliga inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata către moștenitorii S. M.-N. și S. E.-N. a unor despăgubiri morale în cuantum de 10.000 lei pentru fiecare.

În acest sens, instanța apreciază ca fiind întemeiată cererea moștenitorilor dată fiind starea de puternică suferință psihică provocată acestora prin decesul soțului, respectiv, tatălui moștenitorilor.

Urmează a respinge cererea privind obligarea inculpatului la plata în folosul moștenitoarei S. D. a unei pensii de întreținere, apreciind că această cerere nu este întemeiată și, de asemenea nu se justifică, moștenitoarea, chiar dacă în prezent nu realizează venituri, fiind aptă de muncă.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel inculpatul J. E., partea civilă S. D. în nume propriu și ca reprezentant legal al minorilor S. E. N. și S. M. N. și partea responsabil civilmente S.C. T. SA B, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie din următoarele motive:

Inculpatul și partea responsabil civilmente au solicitat reaprecierea probatoriului administrat în cauză și reținerea culpei exclusive a victimei în producerea accidentului.

Apelurile formulate de părțile civile se referă la modalitatea de soluționare a laturii civile,

respectiv la faptul că nu s-au acordat daunele morale și materiale în cuantumul solicitat.

Prin decizia penală nr.258 din 9.06.2008, T r i b u n a l u l l a și a dispus următoarele:

1. Admite apelurile formulate de partea civila S. D. în nume propriu și ca reprezentant legal al minorilor S. E. N. și S. M. N. și partea responsabilă civilmente S.C. T. 2000 SA împotriva sentinței penale nr. 638/29.10.2007 pronunțată de J u d e c ă t o r i a l a și, pe care o desființează în parte în latură civilă, în sensul că majorează cuantumul daunelor morale acordate părților civile, stabilește o sumă globală a daunelor materiale reprezentând prestația periodică stabilită în favoarea minorilor, înlătură dispozițiile privind obligarea în solidar a inculpatului cu partea responsabilă civilmente la plata daunelor morale și face aplicarea dispozițiilor privind obligarea inculpatului în solidar cu asiguratorul, la plata acestora.

Rejudecând cauza:

Obligă inculpatul J. E. în solidar cu asiguratorul E. Asigurări SA Sucursala B să achite suma de câte 20.000 lei către fiecare din părțile civile S. D., S. E. N. și S. M. N., ultimii doi prin reprezentant legal cu titlu de daune morale.

Obligă inculpatul J. E. în solidar cu partea responsabilă civilmente S.C. T. 2000 SA să achite minorilor S. E. N. și S. M. N. suma de câte 2200 lei reprezentând prestație periodică, începând cu data apariției stării de nevoie și până la pronunțarea sentinței apelate și, în continuare, câte 101 lei lunar, pentru fiecare minor, până la majoratul acestora.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

2. Respinge ca nefondat apelul formulat de inculpatul J. E. împotriva aceleiași sentințe.

În baza art. 192 alin. 2 Cod procedură penală obligă inculpatul să achite suma de 50 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a dispune astfel, tribunalul a reținut, în esență, că în ceea ce privește daunele morale solicitate, prima instanță a obligat asiguratorul să achite o sumă conform contractului de asigurare, până la concurența primei de asigurare, în valoare de 4422 lei. Prin contractul de asigurare încheiat între părți, contractantul asigurării sau asiguratul se obligă să plătească o primă asiguratorului – polița RCA, iar acesta se obligă ca, la producerea riscului asigurat, să plătească asiguratului sau terțului păgubit o indemnizație, conform art. 9 din Legea nr. 136/1995 republicată. În ceea ce privește cuantumul indemnizației acesta nu este egal cu prima de asigurare RCA, ci este stabilită prin Ordinul CSA nr. 3108/2004, valoarea maximă a sumelor ce pot fi acordate cu titlu de despăgubiri.

Având în vedere cuantumul stabilit prin ordinul sus-menționat și faptul că, în mod evident părțile civile – soția și copii minori au fost afectați iremediabil de moartea victimei, instanțe consideră că se impune acordarea unor sume, cu titlu de daune morale, către fiecare parte civilă, ca o reparație materială a suferinței provocate.

În ceea ce privește prestația periodică stabilită în favoarea minorilor, instanța de fond a reținut corect că, raportat la veniturile pe care le realiza victima, trebuie avut în vedere venitul minim pe economie, la stabilirea pensiilor de întreținere. Însă, de la data apariției stării de nevoie și până la data pronunțării hotărârii trebuia ca instanța să stabilească o sumă globală, urmând ca ulterior, de la data pronunțării hotărârii să fie stabilită pensia lunară, până la majoratul minorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 1000 alin. 2 Cod civil inculpatul va fi obligat în solidar cu părțile responsabil civilmente la plata sumelor ce reprezintă prestația periodică, așa cum a reținut corect instanța de fond.

În ceea ce privește latura penală, raportat la motivele de apel invocate de inculpat, tribunalul reține că, raportat la întreg probatoriul administrat în cauză culpa inculpatului a fost dovedită.

În cauză s-a efectuat o expertiză criminalistică, din concluziile căreia rezultă că autoturismul condus de inculpat circula cu 92 km./h., iar acesta ar fi putut fi evitat dacă respecte limitarea de viteză de 50 km./h., stabilită de lege. S-a solicitat atât la fond cât și în apel efectuarea unei expertize tehnice, având în vedere diferențele între cele două rapoarte de expertiză aflate la dosar, unul din cele două fiind extrajudiciare (fila 60 dosarul de fond).

Prin expertiza criminalistică efectuată s-au stabilit toate circumstanțele producerii accidentului, iar expertiza extrajudiciară – care nu este criminalistă ci tehnică-auto – nu conține elemente de natură a conduce la concluzia că se impune efectuarea unei noi expertize.

De altfel, dinamica producerii accidentului, viteza cu care circula autoturismul și posibilitățile de evitare se stabilesc pe calea expertizei criminalistice și nu pe calea expertizei tehnice-auto, care s-a solicitat.

Față de toate aceste considerente, tribunalul, în conformitate cu dispozițiile art. 379 pct. 2 lit. a Cod procedură penală va admite apelurile formulate de partea civilă, în nume propriu și ca reprezentant legal și al părții responsabile civilmente S.C. T. 2000 SA și va desființa în parte în latură civilă sentința primei instanțe, în sensul că va majora cuantumul daunelor morale, va stabili o sumă globală a daunelor materiale responsabile reprezentând prestația periodică până la momentul pronunțării hotărârii și va înlătura dispozițiile privind obligarea inculpatului în solidar cu partea responsabil civilmente și va face aplicarea dispozițiilor privind obligarea inculpatului în solidar cu asiguratorul.

Raportat aceluiași considerente, în conformitate cu dispozițiile art. 379 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, tribunalul va respinge ca nefondat apelul inculpatului J. E. împotriva aceleiași sentințe.

În termen legal, hotărârile astfel pronunțate au fost recurate de către inculpatul J. E., părțile civile S. D., în nume propriu și ca reprezentant al părților civile S. E. N. și S. M. N. și de partea responsabilă civilmente SC T. 2000 SA B, fiind criticate pentru nelegalitate și netemeinicie, reiterând, în esență, motivele invocate în apel, motive expuse pe larg în scris și oral și consemnate întocmai în preambulul prezentei hotărâri.

Inculpatul J. E. critică hotărârile recurate sub aspectul greșitei condamnări și, pe cale de consecință, obligarea greșită la plata despăgubirilor civile, câtă vreme nu se face vinovat de comiterea faptei, sens în care converg toate probele administrate în cauză.

Critică soluțiile instanțelor de fond și de apel motivat de faptul că și-au întemeiat soluția de

condamnare pe raportul de expertiză efectuat în cursul urmăririi penale, fiind respinsă solicitarea sa de a se efectua o nouă expertiză de specialitate.

Analiza probatoriului administrat în cauză converge spre o singură soluție pertinentă și anume aceea că victima singură este vinovată de producerea accidentului; inculpatul ar fi putut evita accidentul doar dacă ar fi stat pe loc.

Interpretarea eronată a probatoriului a condus instanțele la pronunțarea unei hotărâri nelegale de condamnare și de obligare a sa la plata cheltuielilor judiciare.

Solicită pentru toate motivele expuse pe larg în scris și oral, admiterea recursului, achitarea sa și exonerarea de la plata despăgubirilor.

Aceleași motive de recurs au fost invocate și de către partea responsabilă civilmente, fiind consemnate întocmai, astfel că nu se va mai relua expunerea acestora.

În ceea ce privește recursurile formulate de părțile civile, acestea vizează latura civilă a cauzei, apreciată ca fiind necorespunzător soluționată de către instanțe. Apreciază părțile civile că raportat la impactul produs de fapta inculpatului și prejudiciul cauzat, iremediabil, se impune cu necesitate majorarea despăgubirilor morale acordate până la plafonul maxim admis de legea privind asigurările.

Solicită admiterea recursurilor și majorarea daunelor morale.

Examinând actele și lucrările dosarului de fond prin prisma motivelor de recurs invocate, în raport de cazurile de casare prevăzute de art.385 ind.9 pct.18 Cod procedură penală, Curtea constată următoarele:

Prin prisma motivelor de recurs invocate, în ceea ce privește latura penală a cauzei, Curtea constată că instanțele au administrat, în mod legal, un amplu material probator, pe care l-au

evaluat corespunzător și pe baza căruia au stabilit corect situația de fapt ce corespunde întocmai realității obiective de dovedit.

Există eroare gravă de fapt, în sensul normei procesual penale în discuție, când starea de fapt reținută în hotărâre este evident contrară actelor și probelor din dosar; ea se manifestă prin contrarietatea necontroversată dintre conținutul dosarului și ceea ce reține instanța prin hotărârea sa, cu privire la existența sau inexistența faptei etc.

Or, așa cum reiese cu evidență din actele dosarului, instanțele au dat eficiență dispozițiilor art.63 alin.2 Cod procedură penală, referitoare la aprecierea probelor, evaluându-le în mod unitar și evidențind aspectele concordante ce susțin vinovăția inculpatului recurent în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, fiind înlăturate în mod just și argumentat declarațiile martorilor pe care inculpatul a încercat să-și dovedească nevinovăția, fiind evident pro causa și, implicit, neconcludente.

Susținerea inculpatului în sensul că „putea evita accidentul doar dacă stătea pe loc” este atât o dovadă crasă de lipsă de respect față de normele de conviețuire cât și o dovadă a lipsei conștientizării responsabilității pe care acesta trebuie să o manifeste atât față de calitatea în care a săvârșit fapta – respectiv șofer, cât și de fapta însăși și consecințele acesteia. Or, consecințele actului său de iresponsabilitate cu privire la obligațiile ce îi reveneau în calitate de șofer – s-a dovedit fără dubiu că circula cu 92 km./h. o autoutilitară supraîncărcată în localitate, în dreptul unui marcaj pietonal! – sunt iremediabile și absolut traumatizante, iar atitudinea adoptată chiar și în fața instanței dovedește lipsa celei mai elementare conduite de respect față de părțile civile.

D. în privința vinovăției inculpatului, coroborată și cu celelalte probe administrate, este neîndoielnic expertiza criminalistică efectuată în cauză – singura în măsură, în ciuda susținerilor inculpatului cu privire la efectuarea unei expertize tehnice auto, evident inutilă și neconcludentă, cum în mod temeinic au reținut și instanțele fondului, motivat în primul rând că obiectul acesteia îl constituie expertizarea stării tehnice a autovehiculului implicat în accident și nu modul de producere a acestuia, aspect ce se stabilește doar prin expertiza criminalistică – care concluzionează asupra culpei exclusive a inculpatului în producerea accidentului, urmare a rulării autoutilitare pe care a conducea, cu viteză excesivă.

Concluzionând, în ceea ce privește latura penală a cauzei cu referire la susținerile de nevinovăție invocate de către inculpat, Curtea constată că nu rezultă, din analiza coroborată a

dosarului și a hotărârilor recurate, vreun viciu în stabilirea situației de fapt și, implicit, a vinovăției inculpatului, în sensul că nu există discordanță între considerentele hotărârii și probele administrate în ceea ce privește modul de percepție și analiză a acestora.

În schimb, în ce privește latura civilă se constată întemeiate, parte din motivele invocate de recurenți, Curtea constatând deficitară rezolvarea acesteia.

Astfel, în ceea ce privește daunele morale este de jurisprudență că pentru astfel de prejudiciu nu se administrează probe, relativ la susținerea inculpatului că instanța de apel, fără a administra alte probe, a majorat quantumul acestora. Deși nu mai puțin adevărat este că pentru stabilirea acestora este necesar un set minim de elemente probatorii care să certifice, pe de o parte, existența unui astfel de prejudiciu, iar, pe de altă parte, să fie în măsură să ofere instanțelor criterii generale de apreciere în cuantificarea daunelor, aceste considerații de ordin general nu sunt absolut necesare în cauză. Și aceasta întrucât atât existența prejudiciului moral cauzat părților civile cât și criteriile de cuantificare a acestuia sunt evidente prin însăși rezultatul produs ca urmare a faptei prejudiciabile: decesul soțului și, respectiv tatăl părților civile, indiferent de vârsta acestora, ireparabil, dar cu atât mai mult raportat la dispariția prematură din viața lor a celui ce trebuia să le ofere întreținere, afecțiune și siguranță.

Din această perspectivă, apreciindu-se de altfel că întrucât daunele morale au caracter pur afectiv, stabilirea lor fiind lăsată la suverana apreciere a instanțelor, Curtea apreciază că se impune cu necesitate, ca o reparare justă, cel puțin din punct de vedere material a prejudiciului nepatrimonial, majorarea corespunzătoare a daunelor morale acordate până spre plafonul maxim admis în acordarea despăgubirilor de către societățile de asigurare.

Astfel, în ce privește justificarea soluției instanței de recurs în majorarea corespunzătoare a daunelor morale, deosebit de argumentele de ordin afectiv expuse și la evidența oricărei persoane care este în măsură să cuantifice faptul implacabil al dispariției persoanei dragi, cu implicații profunde și îndelungate asupra celor doi copii lipsiți prematur de ocrotirea părintească a tatălui, un argument îl constituie și limita pe care asigurătorii sunt obligați să o acorde în cazul producerii riscului asigurat.

Și, din această perspectivă, Curtea urmează să rețină nelegala obligare a inculpatului în solidar cu asiguratorul la plata acestor prejudicii.

S-a statuat cu titlu de jurisprudență deja, că răspunderea asigurătorului nu este una solidară cu a inculpatului, ci o răspundere izvorâtă din efectul legii.

Astfel, din dispozițiile art.48 alin.1 din Legea nr.136/1995 – privind asigurările și reasigurările, asigurarea obligatorie de răspundere civilă vizează autovehiculul înmatriculat în România și nu persoana deținătoare a acestuia, proprietar sau nu.

În accepțiunea actului normativ menționat, în materia asigurărilor răspunzător pentru producerea accidentului și, pe cale de consecință, de acordarea despăgubirilor, nu este persoana – indiferent de calitatea acesteia, ci autovehiculul asigurat.

Or, acesta este temeiul pentru care obligația de dezdăunare trebuie stabilită în sarcina asigurătorului la care era asigurat autoturismul răspunzător de producerea accidentului și nu răspunderea civilă delictuală personală și în solidar cu cel ținut a răspunde împreună cu persoana care a comis faptul prejudiciabil, reglementată de dispozițiile art.998-999, art.1000 și următ. Cod civil.

De altfel, dispozițiile legii sunt extrem de clare în această privință, dispozițiile art.57 din lege stabilind că „drepturile persoanelor păgubite prin producerea accidentelor de autovehicule se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia (...)”.

Asigurătorul este deci ținut să acorde despăgubiri ca efect al contractului de asigurare și în virtutea legii, urmare a producerii riscului asigurat.

De altfel, în situația premisă a producerii unui accident de circulație fără victime, persoana păgubită prin avarierea autoturismului se adresează, în baza poliței de asigurare obligatorie a celui răspunzător de producerea evenimentului, direct asigurătorului acestuia din urmă, fără a fi necesară implicarea sa.

În ceea ce privește întinderea despăgubirilor acordate de asigurător acestea privesc „sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată

persoanelor păgubite prin vătămare corporală (...)”, potrivit art.50 alin.1 din lege.

De asemenea, nivelul primelor de asigurare, limita maximă a despăgubirilor de asigurare se stabilesc, potrivit art.53 alin.1 din lege, prin hotărâre a Guvernului, pentru anul 2005 acesta fiind „până la 1.000.000.000 lei pentru fiecare persoană, dar nu mai mult de 5.000.000.000 lei indiferent de numărul persoanelor accidentate, în caz de vătămări corporale sau de deces, inclusiv pentru prejudicii fără caracter patrimonial.

Or, așa fiind, câtă vreme legea prevede și permite un astfel de quantum, în raport de prejudiciul cauzat, pe care l-am analizat, estimat și valorificat din punct de vedere subiectiv, quantumul despăgubirilor morale acordate de cele două instanțe apare ca fiind cel puțin nejustificat și se impune cu necesitate majorarea acestora.

Singura obligație pentru care inculpatul este ținut a răspunde, în solidar cu partea responsabilă civilmente, în condițiile răspunderii civile delictuale reglementată de art.998-999 și art.1000 alin.3 Cod civil, este, dat fiind natura acesteia, obligația de plată a prestației periodice în favoarea celor doi minori, reprezentând echivalentul obligației de întreținere pe care o datora victima acestora în condițiile prevăzute de Codul familiei.

În consecință, pentru considerentele expuse, Curtea urmează ca, în temeiul dispozițiilor art.385 ind.15 pct.2 lit. „d” Cod procedură penală, că admită recursurile formulate de inculpatul J. E. și partea civilă S. D., în nume propriu, și ca reprezentant legal al minorilor S. E. N. și S. M. N., împotriva deciziei penale nr.258 din 9.06.2008 a T r i b u n a l u l u i l a ș i și a sentinței penale nr.638 din 29.10.2007 a J u d e c ă t o r i e i P a ș c a n i, pe care le va casa, în parte, în latura civilă, iar, în rejudecare se va proceda conform dispozitivului.

Vor fi menținute celelalte dispoziții – nemodificate – din hotărârile penale recurate.

În ceea ce privește recursul formulat de partea responsabilă civilmente, pentru considerentele mai sus expuse atât în ce privește latura penală cât și latura civilă a cauzei, în raport de care susținerile formulate apar neîntemeiate, Curtea urmează ca, în temeiul dispozițiilor art.385 ind.15 pct.1 lit. „b” Cod procedură penală, să îl respingă ca nefondat.

DECIZIA PENALĂ NR. 582

Scris de Administrator

Duminică, 23 Decembrie 2012 18:29 -

În temeiul art.192 alin.2 Cod procedură penală va dispune obligarea părții responsabile civilmente la plata cheltuielilor judiciare către stat, iar în temeiul art.192 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea celorlalte recursuri vor rămâne în sarcina statului.

Pentru aceste motive, În numele legii, DECIDE:

1. Admite recursurile formulate de inculpatul J. E. și partea civilă S. D., în nume propriu, și ca reprezentant al minorilor S. E. N. și S. M. N., împotriva deciziei penale nr.258 din 9.06.2008 a Tribunalului Iași și a sentinței penale nr.638 din 29.10.2007 a Judecătoriei Pașcani, pe care le casează, în parte, în latura civilă.

Rejudecând cauza:

Obligă asigurătorul E. Asigurări SA Sucursala B să achite suma de câte 90.000 (nouăzeci) lei către fiecare dintre părțile civile S. D., S. E. N. și S. M. N., ultimii doi prin reprezentant legal, cu titlu de daune morale.

Înlătură dispoziția contrară privind obligarea inculpatului J. E. la plata daunelor morale în solidar cu asigurătorul E. Asigurări SA B.

Menține celelalte dispoziții din hotărârile penale recurate.

2. Respinge, ca nefondat, recursul formulat de partea responsabilă civilmente S.C. T. 2000 SA împotriva aceluiași hotărâri.

Obligă asigurătorul E. Asigurări SA B să plătească părții civile S. D. suma de 5000 lei cheltuieli judiciare (apărător ales).

DECIZIA PENALĂ NR. 582

Scris de Administrator
Duminică, 23 Decembrie 2012 18:29 -

Obligă partea responsabilă civilmente SC T. 2000 SA să plătească statului suma de 150 lei cheltuieli judiciare.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursurilor inculpatului și ale părților civile, în sumă de 150 lei, rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 31 octombrie 2008.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,
C.I.E. C.P. A.D.

Grefier,

Red.C.I.E.
Tehnored.C.M.

Tribunalul Iași:

-M. O.

-B. E.

DECIZIA PENALĂ NR. 582

Scris de Administrator
Duminică, 23 Decembrie 2012 18:29 -

Judecătoria Iași:

-Ș. J.

20.XI.2008.-

2 ex.-